

MARIA VILANOVA I VILA-ABADAL | Presenta 'Entre dos fills'

“Volia saber com s’ho va fer la protagonista per gestionar tanta quantitat d’horror”

Es pot estimar qui ha causat el mal i qui l’ha patit? Una mare es debat entre dos fills. Entre el lament de la pèrdua i el temor de perdre l’únic que li queda. Maria Vilanova relata en aquesta novel·la breu, que és com un cop de puny a l’epicentre dels sentiments, la història que la mare d’un antic alumne seu li va confiar perquè l’expliqués al món. Una experiència que ha passat aquí i ara i de la que qualsevol de nosaltres en podem ser protagonistes. Entre dos fills (DeLite).

llocs. Ella —la Blanca del llibre— ha vingut a alguna presentació... entre el públic.

Al prefaci ella explica la raó de llibre.

Podria ser un epíleg, també, i crec que llença un missatge esperançador. Ens diu com seguir, malgrat tot, mentre quedi un bri d’alè. La fortalesa d’ella fa que el llibre no sigui tan terrible, dins de l’horror.

El llibre ens fa de mirall.

Ens pot passar a qualsevol de nosaltres, és real: transcripció literalment paràgrafs de la llibreta on apunta el que sent, per si de cas perd la memòria o

La mare d’un exalumne li va explicar la història.

Quan me la va relatar, a més de trobar-la morbosa, terrible, em va venir al cap la manera com gestiona els sentiments una mare. Em vaig centrar en ella.

Com aconseguir estimar el fill que ha mort l’altre...

L’odies? El perdones? Li vaig demanar permís per escriure la història des del seu punt de vista. No sóc periodista ni psicòloga. Volia saber com s’ho va fer —com s’ho fa, perquè els fets són actuals— per gestionar tot això.

S’ho va pensar, ella?

Sí. Tots els diaris sensacionalistes, quan van passar els fets, li van anar al darrere i sempre es va mantenir al marge. Per això, canvio noms, dates,

ho ha d’explicar a un tribunal.

Estan molt ben escrits.

I no amaga els alts i baixos, els rampells d’ira i la profunda tristesa. De mica en mica, va acceptant la situació, en un esforç de voluntat. Quan llegia la llibreta no podia deixar de preguntar-me: com hauria reaccionat jo? I el lector també, m’imagino.

Li ben asseguro. Cada capítol comença per la cita d’un clàssic.

Sí. El primer que ella escriu a la llibreta és que “el que vaig a explicar és de tragèdia grega”. I en fa teràpia. És el llibre que he escrit amb més sensació de sentir-me’n responsable. Com la cita de Sòfocles que posa en boca de Jocasta: “També jo temo, però pregunta, i respondré” (Èdip Rei).

“ El relat és l’experiència de la mare d’un exalumne meu. Per això, el llibre ens fa de mirall, ens interroga ”